

Forfatter: Stuckenberg, Viggo

Titel: Udrag fra VEJBRED

Citation: Stuckenberg, Viggo: "Samlede Værker", i Stuckenberg, Viggo: *Samlede Værker*, 1910-11, s. 485. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur:
<https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-stuckenberg03-shoot-idm139889640749088/facsimile.pdf> (tilgået 23. april 2024)

Anvendt udgave: Samlede Værker

-- Ja! sagde han, og hans Stemme dirrede af brændende Glæde. — nu! — hvor er her dejligt! — hvor er Livet stolt at leve! — nu som bestandig! — hvor er jeg lykkelig, at jeg lever!

Og han tog den gamle Kærling i sine stærke Arme og løftede hende op foran sig.

— Du stakkels, blinde Skifting! hviskede han, — du stakkels, ulykkelige Dværg!

Men den Nat krøb Kærlingen ned under et Muldvarpeskud for at græmme sig, og der sad hun den hele Nat og rokkede paa Hovedet. Og alt, hvad hun evnede, var at mumle: — Herregud! Herregud! der var en Gang en visse Kærling!

EFTERAARSAFTEN

Der staar et Taarn bygget i et Skovbryn, et gammelt, vejrbidt Taarn med Mos og Slyngeplanter op over alle Glugger, med grønt Mos i Sprækker og i Karmens Kroge, og med visse Kaprifolie hængende som et tørt, stridt Haar ned over Taarnets røde Sten; kun højt oppe mod Øst aabner sig et eneste Vinduesgab i de forvitrede Mure.

Og deroppe bag Vinduets dybe Murkarm staar en Kvinde og stirrer ud mod den Nat, som kommer. Hun er lille og mager, og hendes Hænder, som hviler paa Karmen, er hvide som Maaneskin, og Hagen er buet og bleg som Kalaens Blomst; men hendes Øjne skinner sort som Beget, der drypper fra en brændende Fakkell. Hun staar og stirrer ud over en Slette, aaben som Havet, mens Skovbrynets Raager flyver til Vejrs over Trætoppene og kredser og tumler ned mellem Grenene og skriger dybt inde i Skoven. Bag hende ligger det runde Taarnkammer halvmørkt og stenkoldt, og en Faarekylling piber skingrende i en Sprække.